

● לא כדאי לראות
★ לא חשוב לראות
★★ אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

הולונג

סרטים חדשים

מבוי סתום (תכלת, תל-אביב) אחד מסרטי הראשונים של הבמאי המצויין רומן פסקין. תינוקת של רוזמרי פולנסקי עם פרנסיס וורליק ועם משולש מור, המורכב מזוג ומפושע שנקלע לתוכו.
עד הבגידה (הוד, תל-אביב) אורה ח'פה) משהו בין סרט-אהבה לסרט-מתח. האהבה בין בני הזוג (לוציאנה פלוצי וביון מילס) מסתיימת כשהוא שולח אליה גבר

הצגה חדשה

★ **הלוך חלכה החבריא** (הפקות עמירם). לו היינו ברזיה חבורי של 5-6 אמנים הייתה מעלה ערב משמרתו לספר על "התנועה", התמורות והמאבקים שהתחוללו בברית-המועצות מאז מותו של סטאלין.

ייני ב' הלוך חלכה החבריא

כפי שהם משתקפים בשירה, אין שפק שהדבר היה נחשב לשיא העונה, מה גם שמטרת התוכנית לנגות התנגדות קנאית של שטרני, צורת-מוחית, לתבוע חופש, כנות ואמת, שלא לחזיר כבר "פרשה" כזו של **כורים פסטרנאק**, ומשפטי סופרים ומשוררים **כוסף ברודסקי**, **דניאל ופניאבסקי**.

מן החומר התעודתי העצום הזה (אף שהוא משולב בקישורי קריאה, מישחק, נגינה ודמיון) קשה שלא לעצב תוכנית מעצ-

צער ויפה (רובוט הופמן) כדי לנסות אותה, או מתחיל המתח.

סרטים אחרים

★ **נימפתות** (זמר, תל-אביב) אוסף של כל הסרטים האפשריים, מוכוץ בנצרה אותה צעירה, הנאספת לאחר מות אמה אל משפחת רופא עשירה, ומפתה שם את כל הגברים, הנשים והילדים.

★ **כוכב הדרום** (זמר, תל-אביב) סרט הרפתקאות העשוי כמו שצריך להיות סרט הרפתקאות: מלא מתח, פעולה, דרמה, מלחמות בין גברים לגברים, בין גביר לנשים, בין בני אדם לחיות, כולם מחפשים יהלום ענק והאחד את השני. סרט מרתק, משחק טוב (גורג' סגל, אורסון חלס) כשפה ושם יש אפילו קצת הומור.

★ **הצוללת הצהובה** (פרדי, תל-אביב) לא כדאי לחתך על החיפושיות המצויירות, המשתוללות עם כל-כך הרבה קסם, יופי, והומור.

קומנט כנה ומרשים המראה את ישראל, היום, ואת החיים בה.

תיאטר

★ **גבירת הנאווה** (תיאטרון גודיק) יסוד מוצק למחזמר זה, משמש ה' מחזה פינמליון, של ג'ורג' ברנרד שאו, שנהפך עלידי אלן ג'יי דרנר (תמליל ושירים) ופרדריק לאו (מוסיקה) לאחת ההצלחות הגדולות בכל רחבי תבל, הן על הבמה והן בקולנוע. לרשות המפיק הישראלי, לא עמדו מעצביה המקוריים של ה' הצגה, בתחום הבימוי, הכוריאוגרפיה, התפאורה, התלבושות, הניהול המוסיקאלי וכ' מובן המישחק, המחול והזימרה. הרפרטור דוקציה שלפנינו, דהוייה ומזוהלת, נדמה כאילו הלהקה הנוכחית עוסקת במלאכתה מאות מעמים וכי הבכורה התקיימה לפני תקופה ארוכה ולא בעת האחרונה. הרקד' נים, התיזמורת והמקהלה: עייפים ולאים. **רבקה רז** היא גברת נאווה מדי, פחות

בנת ומייגעת, משעממת ופלאקאטית. וזה בדיוק מה שקרה. על פני "תפאורה" מורכבת ומשפחה תמונות (צילומים צבועים) מעשה די עמנואל קיפנים ואורי וורנר, מופיעים ארבעה גברים ועלמה, בבגדים פשוטים, שנבחרו בקפידה כדי ש' ייראו כאלה, וכבר כאן קשה להתעלם מן ההשוואה למתכונות ולצורות ההגשה הבימית של ערב דומה: איש חסיד היה, אל ששם החומר פשוט יותר, מכור וע' סטי.

העריכה רצופה בעליות ובירדות, ללא כל שיאים. קטע אחד מבטל את השני. קיטעי הקישור, התייבים להיאמר, לכאורה, בצורה פשוטה, מדוקלמים כבמסכת של תנועת נוער. **ברציון מוניק**, המוכר בעיקר כמסכתן חאורה, נטל על עצמו משימה כימט בלתי ניתנת לביצוע. "הבימוי" שלו לא הצליח להפוך את חמשת המשתתפים לאנשים חיים, המשפטים שבפיהם נשמעים מאולצים ובלתי טבעיים. מוניק ניסה להחיות את הבמה בכל מחיר. המשתתפים מתנועעים ללא סוף, דבר המסיט את תשומת האוזן מן העיקר. בעצם אפשר לומר שערב כזה אפשר לקיים עם משתתף אחד או שניים ולוותר על השאר. אר, בייחוד שחקן גדול מבוצע בשירה, וזהו צד הרבה יותר חלש של המשתתפים. היחיד העומד על רמה מיקצועית הוא **ליאור ייני**, כשחקן וכזמר. אין ספק ש' הוא בלבד, עם קיטעי קישור פשוטים וכ' נים היה מצליח לתקן במשך ערב שלם הרבה יותר מכל החבריא הסובבת אותו. חלק מהשירים לא נועדו בפירוש להלחנה אלא לקריאה בלבד, לכן קשה לעמוד על עומק רעיונות המסוררים שבהם. תמונה מאוד כי **אמנון ברנזון** שאיננו מצטיין בימרה, שר טוב, ודווקא כזה המיועד לזמרת. אם **תמי ספיבק** לא יודעת לשיר יש בכלל לוותר על השיר. קשה שלא להקשות קושיה: מה דירבן את החבריא שהלך חלכה לחתום את מל' חותם של לוחמי החופש ברזיה דווקא? האפסו כבר מן הארץ הזאת יבעיות שאפשר להמחיש אותן באומר ובזמר, במידה הרבה יותר גדולה של כנות וחיוניות?

מדי ליוז' דוליסל, מוכרת-פרחים, בת-אש פחות. **אילי גורליצקי**, מולה, מוכר סטודנט ולא פרופסור פאנאטי לפונטיקה. הופעתו של **אברהם מור** מיקצועית ומ' שעשוע. **קרנרל דיל**, האחראי לנוסח המקומי של הבימוי והכוריאוגרפיה, השתמש בנייר פחם גם מדי, עם קיטעי הפרווה לא הצליח כלל להתמודד, ולכן נדמה כי כאילו ביים כל אחד מהשחקנים את עצמו. ★ **מרי מרי** (התיאטרון הקאמרי) ה' עובדה שג'ין קר נשואה לזולתר, אחד ממבקרי התיאטרון החריפים והשנונים של ארה"ב, לא השפיעה עליה כנראה, אם הש' ליחה לחבר קומדיה כה רדודה, ובלתי מר' תקת כמרי מרי. הבימוי של **לאונרד שר** יבש, ול חסר המצאות. התפאורה של **ארנן אדר** יכולה לשמש באותה מידה קומדיה או דרמה שטותית אחרת מאותו החי. **גרעון שמר** חזיר, על-אף שיכתב האופור. **זלמן לביש** יוצא בכבות. **מרים מיכאלי** היתה משעשעת באותה המידה לוא הפריזה פחות. **ליוסי גרבר** לא קשה להזהרות עם דמותו של שחקן קולנוע גרוע.

★ **ליקה במאי** (בימות) לא קשה,

מקריאת המחזה, ומראית ההצגה, להסיק כי **אברהם כ' יהושע** חיבר את מחזהו הבלתי מגובש לפי הומנה. יתירה מזאת: קשה להשתחרר מן הרושם שיותר מדי "כוכבים" וגאונים תורניים" (בתחומי ה' מישחק, הבימוי, המוסיקה, התפאורה וה' תאורה) קשורים בהעלאת ועיצוב הצגה מלאכותית זו, שעלילתה מתרחשת בירוש' לים של זהב, ערב מלחמת-ששת-הימים.

★ **המכתב האבוד** (תיאטרון ע' רוני ח'פה) הצגה רצינית וכה מדי, אפילו לגבי קומדיה שנכתבה במאה הקודמת (על ידי **יון לוקה קרג'אלה** הרומני), הגר' שאת יזמתו של במאי מעולה (**דוד אס' ריב**, אף הוא מרומניה) שלא השכיל לתת לחומר הכתוב תנופה וקלילות, הנחוצות לקומדיה, שעלילתה מתרחשת אומנם בשלהי המאה הקודמת בעירה רומנית, אך תכליתה לומר משהו לצופה התיאטרון של 1969. קשה להימנע ממסקנה כי אסור לבמאי שאינו שומע עברית לביים כאן קומדיה. על כל פנים, אם כבר בוחרים בקומדיה כה לוקאלית, יש למסור את התרגום למתרגם הרבה פחות נמלץ, ספרותי ובלתי בימתי **כא.ב. יפה**, ואת המישחק להפקיד בידי שחקנים, לא משום שהינם מיוצאי רומניה היוודעים לבטא כהלכה שמות בשפה זו, אלא בשל כושרם.

בידור

★ **רד אלינו לביקעה** (להקת פ' קוד מרכז) 17 חברי הלהקה הכוללת חמישה נגנים, ינעמו ויבדרו, ללא מוסרה-השכל מאולץ או מרובה. לא רק חיל סדיר או

חדש בידור

★ **להקת פיקוד דיונגוף**. תיאטרון דני דגן מציג את התיאטרון הצעיר, המציג את הלהקה בעלת השם המצלצל כי צבאי, בתוכנית שאין לה שם, והדבר כימ' עט ואינו מפריע ואינו מעורר פליאה. **דני ליטאי** כבמאי ו**יאיר רוזנבלום** כמנהל מוסיקאלי וכמלחין, נטלו מיספר גדול של יוצאי להקות צבאיות, ויצרו עימם להקה חדשה, כימט באותה מתכונת צבאית לה היו רגילים בעבר, אלא שהפעם החומר הוא אזרחי.

וזהו אותה גברת בשינוי אדרת, במיוחד כשבלהקות הצבאיות חלק גדול מן החומר סובב הביי נושאים אזרחיים; שהרי כל חייל הוא אזרח. בראש וראשונה יש לציין

להקת "פיקוד דיונגוף"

כי המשתתפים צעירים וחביבים, מי פחות ומי יותר; יש כאן מצחיקנים, ויש כאן ש' הצד היותר חזק שלהם היא השרה. באשר לחומר (התוכנית מורכבת בעיקר מפיומונים, וזהו הצד החזק יותר של דני ליטאי) נתן לומר כי כרגיל, בסוג זה של בידור ישראלי, הם רדודים למדי, חלק מה' בדיחות צפיות מראש, ואם הן מצליחות לעורר גלי צחוק הרי זה משובח, במיוחד כשעשע יע אינו נודף מהן. חלק מהפיומו' נים חביבי למדי, חלק פחות, אך לא יותר מזה. הטקסטים של **דן אלמגור** מצטיי' נים, כרגיל, בכתובה מיקצועית מלוטשת, חביבה ומחזרות היטב, לעומת אוספי הבי' ידחות שלו הדיקט' עדיין מלוטשות מער' כוניס.

מילואים, אי-שם, אלא אף, ובמיוחד, בני' נוער. על-אף המעורבות הקלושים והמיני' מונים הבאנאלים ברובם, טוב להניח עיניים ברוח הנעורים התוססת הרוטטת ממול. ה' בנות חביבות מאוד מאוד, ולא מפריעה כלל העובדה כי הן לובשות מכנסיים. **דני ליטאי**, כבמאי, הצליח לחזור ולאף חבר' רה של הובבים נחמדים, נמרצים ונחוצים.

★ **אין אהבות שמחות** (בי' מות) בין חסידי המושבעים של ג'ורג' **ברסאנס** עשויים להימצא אולי כאלה ש' יראו בתוכנית בה מגיש **יוסי בנאי** 20 שאנסונים של הטובאדור המשושם, מעין חילול קידש. ואין זה משנה אם הם מבי' נים צרפתית, ואם זכו או לא לראות הופ' עה אישית של ברסאנס. האחרים ייהנו מ' תרגום עברי קולה, מהופעה מלוטשת היטב של בנאי, המשחק את השירים, יותר מאשר הוא שר אותם, מקיטעי-קישור משעשעים ומתיזמורת צמודה היטב.

★ **את ואני והמלחמה הבאה** (הקברט הסאטירי) הבימוי היבש של **ערנה שביט** והביצוע חסרה-הלהט של ארבעה משתתפים (שני נשים ושני גברים), אינם מאלחים להפסיק את עוקצנותו וחריפותו של **חננר דוין**, כשבעיניו כל האמצעים כשרים להוקעת המלחמה. דווקא משום ש' החומר כה ישראלי, יש לו במיקרה זה השלכות אוניברסאליות. אין ספק שחסרי חוש הומור וסובלנות עלולים להיפגע קשות, ולהשליך בלון ושחקניו עבניות. אך תעודת-כבוד היא למקוראית, כי במרחק לא גדול מגייה-המלחמה, אפשר ללעוג לה ולנוסלים בה חלק, ואין זה משנה באיור דרגה היו.

בולטים ברענונות הבלתי שגרתית, שני פיומונים מאת **יעקב רוטנבלום** (מילי) ו**דני ליטאי** (מנגינות) לעומת מנגינותיו הנוספות של **יאיר רוזנבלום**, החוזר על עצמו בלחניו ועיבודיו. יש כאן בחורה שמנמנות-חינונית ששרה יפה, אחד בשם **ששי** (יוצא להקת הנח"ל) בעל קול עזים ובלתי חזק המזכיר את **אריק איינש' טייך**, קומיקאי חביב מאוד — **מוסקוניה**, שבמעט וייסון, עשוי לתפוס מקום של כבוד על בימות הבידור, ו**יהודה ברקן** שמאחורי הופעתו הרצינית והנאה, מסתתר קומיקאי מעולה המצליח לשעשע מאוד, ואפילו קצת נגעת ללב, במערכון אינפאר' טילי כמו לומר במשרד הרישוי, הופעתו, בקטע זה כעגלון ממואק רומני, מבריקה. בשביל **ברקן כלופו** היה כדאי לחבר במיוחד זומר. כמובן שבלי פארודיה אי-

אפשר, והיות וליטאי הכין כזאת על סרטים בלהקת מיקוד המרכז, הוא מספל כאן ב' מחזה המוסיקאלי, ומניש לנו בצביעותיות את **הולי מזום** עם כל הלהקה, כשבאר' שה ברקן כרבנו משה כבד'הפה. כשהקהל מצליח לנגות בקלות קטעים בולטים ממח' זאת מוסיקאליים מפורסמים (ש'נגנוני' ביד' עין ובחוש הומור גלוי מדי על-ידי **גורית הירש**) השימחה רבה. זוהי תוכנית חסרת קו, אופ' ומיטגרת, סאינה מתיימרת להיות כזו, היה אפשר לנצל יותר את כישרונם של חלק מהמשתתפים, להוסיף מערכון רצי' גיי-משעשע, להחליף קטע או שניים בסובים יותר, לגנון יותר את התיזמורים, ובמיוחד את לבוש הבנות, אויזא אפשר לומר לומר שיש סיכוי שהבצל הירוק ינבוס מחזש.